

מרובעים נגד מדוכאים

כולם יודעים שהאירגון השיעי המחזיק בבני הערובה נתמך ומוחזק ע"י איראן. ידוע גם שהאירגון של ג'יבריל, האחראי להפלת מטוס פן-אם, נתמך ע"י סוריה. בכל זאת אין איש בא בטענות אל איראן ואל סוריה בגין הפשעים האלה, זה משום שפורמאלית איראן וסוריה יכולות לנער את חוצנן ממעשי הטרור הנעשים ע"י איר-גוני החסות שלהם.

אירגוני טרור אי אפשר לתבוע לאחריהם. אפשר רק לפגוע בהם. כדי לפגוע באירגוני טרור יש לפתח, לשכלל ולהפעיל אמצעי ודרכי לחימה לא שיגרתיים כגון טרור נגדי וענישה סביבתית. מדינה שיש לה מעצרים לפתח ולהפעיל אמצעי לחימה ודרכי לחימה כאלה, דנה את

אחמד ג'יבריל
דוגמא מסוריה

עצמה לאוזלת-יד. זה מצבן של ארה"ב ויתר מדינות המערב שאזרחיהן נחטפו בידי אירגוני טרור. מדינת ישראל אינה יכולה להרשות לעצמה מעצורים מסוג זה ואת אוזלת-היד הנגרמת על ידם, ולו מהסיבה הפשוטה שמבחינה גיאופוליטית היא ממוקמת בשכנות מיידית לחיות האדם מן החיזב-אללה, מאירגוני של ג'יבריל ובעלי חיים אחרים דמויי-אנוש.

אירגון טרור נטול אחריות הוא פריט חיוני במחסן הנשק של מדינה מרחתיכונית. למדינה ריבונית אסור לבצע מעשי טרור. למדינת ישראל, כמדינה ריבונית, אסור לבצע פעולות כגון חטיפת השייך עוביד. ביצוע פעולה כזאת פוגע בתדמיתה וחושף אותה לביקורת, שלמדינה ריבונית אין עליה תשובה. אפילו סוריה אינה מבצעת פעולות טרור במישורין. איראן אף היא חלדה ממעשים ישירים כגון תפיסת אנשי השגרירות האמריקאית.

דני דין

בימים האחרונים הובעה דיעה בכמה עיתונים שש"בווי צה"ל שהיו בידי החיזב-אללה אינם עוד בחיים. אם יש אמת בסברה זו, מדינת ישראל תמצא את עצמה תקועה עם השייך עוביד ללא אפשרות לקבל עבורו את התמורה שלמענה נחטף וגם ללא אפשרות להוציאו להורג, אלא לאחר דיון משפטי ממושך בנוכחות נציגי העיתונות העולמית, אמנסטי, שלום עכשיו, דדי ויוסי, השנה ה-21, יש גבול, האגודה הישראלית לזכויות האדם, הטלוויזיה הישראלית, השגרירות האמריקאית וכו'. זו דוגמה לתיסבוכת שמדינה ריבונית העוסקת בחט"י פות יכולה למצוא את עצמה בתוכה.

לו השייך עוביד היה נחטף ומוחזק בידי אירגון טרור ישראלי, ניתן היה לחרוץ את דינו בפרוצדורה מקוצרת. מעמדה של מדינת ישראל לא היה נפגע כי כל טענה שהיה ניתן להעלות נגדה, ניתן להעלות גם נגד איראן, סוריה ועיראק. וכשם שאין מעלים טענות נגד מדינות אלה בעניין הטרור שלהן, כך גם אין להעלות נגד ישראל טענות באותו עניין.

מדינת ישראל טרם איחרה דבר. ניתן עדיין לרכז את השייך עוביד, יחד עם יתר העצורים השיעים בכלא אחד. אחר כך אירגון טרור יהודי יכול להשתלט על הכלא. הוא יכול להיקרא "בני ברוך" ע"ש ברוך ממנצא, או כל שם אחר שמרמז על מצב רוח היסטרי. ברור שממשלת ישראל יודעת היכן מוחזקים בני הערובה השיעים, אך צה"ל אינו יכול להתערב, כי אירגון הטרור היהודי מאיים, במקרה כזה, להרוג את כל בני הערובה. תסריט זה היה מעניק לישראל מרחב-יתרון עצום ומשאיר בידה את היוזמה המדינית שלפי כל הסימנים אבדה לה. אני יודע שכל האמור לעיל הוא תיאורטי ושלא ייצא מזה כלום. את הפסימיות הזאת ניתן לבסס על מה שראינו בשבוע שעבר בטלוויזיה במיסגרת התוכנית לט' באב. ראינו איך חצי מהערים היהודיות פתחו את שעריהן לפני הצבא הרומי. איך גביטו לודג' צעירים וצעירות יהודיים לא יצאו לעירות לזאת ניתן לגרמנים כפרטיזנים, כביכול כדי לא להפקיר את הילדים, אך לבסוף מסרו את ילדיהם לידי הגרמנים כדי להציל את עורם. עוד ראינו כיצד היהודים מקוננים ליד הכותל על בית המקדש של חרב, כמערב לכותל אמור היר"ה בית להימצא בריבונותם. רק אופיים הרך, הסמרטוטי וחסר הכבוד מונע מהם לסיטול בו חזקה. כי זה מה יש ובינתיים זה הכל, זה הכל בינתיים.

נורים ובוכים

בעיתוני השבוע התפרסמו שתי תמונות: זו של השייח' עוביד אשר נתפס ע"י כוחות צה"ל בג'יבסית ולידה זו של פיטל חוסייני המתארך בחוג "משוב" של מפלגת העבודה, מהלחי חיוכים לכבדים עם סגן שר האוצר, הד"ר יוסי ביילין.

מלוא החופן מחמאות מגיע למפקדי צה"ל וחיליו אשר תכננו וביצעו את המשימה המסוכנת בתוכני לבנון; גם לשרי הקבינט אשר-כפי שדווח — אישרו פה אחד את המבצע, מגיעים דברי שבח. אכן, כך נלחמים בטורוד. אך בה בעת בירושלים ובשטחי יש"ע, מתובבים חופשיים ראשי של מערכת טרור והסתה מסוכנת פי כמה. קלסתרונגיהם ידועים לכל, כתובותיהם מפיעות כספרי הצלפונים של "בוק", לוחות זמניים גלויים: הרצאה בפורום מפלגתי בתל-אביב, הופעה בפני תלמידים בכ"ס תיכון כחיפה, התוועדות עם חברי כנסת ואישי ציבור ישראליים.

כדי לתפוס ולשים אותם מאחורי סורג ובריח לא דרושה סיירת עלילת; מספיקה לשם כך חוליית שוטרים רגילה. כדי להגיע למשכנותיהם לא נחוצים מסוקים משוכללים: ניתן לעשות את המלאכה בכל ניירת משטרה. ובכל זאת, ההוראה ממאנת לבוא. כך — אין נלהמים בטורוד.

לאחר גילוי גופתו של אבי ספורטס הי"ד ולאחר הרצת המתועב בדרך לירושלים, היינו עדים למעשים חמורים של יהודים כבכיישי הארץ. גם כעבר ארעו בארץ מעשי רצח מחרידים לא פחות, אך בכל זאת, תגובת הרחוב הייתה שונה. מרועז מפני שכל אחד — כל אורח ישראל, כל יהודי באשר הוא — ידע שאמנם הוא בחזקת מטרה קבועה לטרור הערבי הרצחני, אך הוא ידע גם שבירושלים ישבת ממשלה שעושה מים כלילות למניעתם של מעשי ההרג, בדרכים סמויות וגלויות כאחד. ידענו שאנו עלולים להפגע, אך ידענו גם שמדינת ישראל מפעילה מערכת משומנת של פעולות מנע — כדי שהפגיעים לא יתחשו, ופעולות תגמול — אם הם הלילה ארעו.

מה שהיה — איננו עוד. פעולות התגמול חלפו מן העולם. הרצחם של החייל ספורטס, עו"ד לוי, עו"ד ורדי, סטיב רוזנפלד, פרופ' שטרן, ט"ז נוסעי קו 405, הקבלן שליין — כולם נותרו ללא מענה הולם. תורת הבטחון של ישראל בתחום הלוחמה בטורוד הפכה ממדיניות של הרתעה — שהצילה אין ספור נפשות, למדיניות של התיעה מתגובה; ממכות מחץ מכאיבות, עברנו למלל נבוב בסידרה ארוכה של לוויית.

המור לא פחות מכך, גם פעולות מנע שיעזרו לעקור את הטרור מן השרש אינן מתבצעות. אין ספק ששרותי הבטחון ממשיכים להשקיע מרץ וכשרון בנסיון לחשוף חוליות חבלה בטרם יבצעו את זממם; אף שסירסנו את השב"כ כמו ידיו לאחר פרשת קו 300, אני סמוך ובטוח שהוא נוהל הצלחות מרשימות. אך לא זו המקבילה הדרושה ב-1989 לפעולות המנע היעילות שידענו, מן הסוג של המתת ראשי אש"פ במיטותיהם בבירות, או חיטולם ברחובות רומא וככרות פריז. גם עוצר ומעצרים באברטור, נוכחות מוגברת כעוון וסירור לילי בצורף — עם כל חשיבותם — אינם תשובה מספקת.

כל עוד לא תינתן הפקודה — הפשוטה, הקלה לביצוע — להושיב את ראשי הטרור האש"פ במזרח ירושלים בתא הסמוך לתאו של השייח' עוביד, כל עוד לא תצא הוראה זו מקריית בן גוריון הסמוכה — נמשיך להיירות ולככות.

פסקו: רבין — מי שניכשל באינתיפאדה שלא יטפל בחיזב-אללה. ●●● כמה סיבות טובות היו לחטיפת השייח' אך למעשה לצערנו היא בוצעה בשל כל אותן סיבות הפחת שמאלת הלכ הציבורית מכישלונם המתמשך של הצמד שמירבין בחזית הטרור הפנימית, בניית מעמדו של רבין כמנהיג תחליף לפרס השוקע, הפסקת העיסוק בשקריי הכלתי סגורים של שמיר כלפי כל העולם בכלל וחבריו לפוליטיקה בפרט. ומעל לכל חיפוש הישג פופוליסטי קצר מועד ●●● וזאת עוד סיבה לדאגה לחברים, שסופו של מיבצע גיבורים זה ייגמר שוב בצהלות שימחה של אלפי טוריסטים ומסורפים מסלמים בשעת מימוש עיסקת ג'יבריל מס' 2. ומי שלא מאמין שאינו שוב לדברי שר הביטחון הלא כל-יך פיקח כ"יומן השבוע" ברבר חשיבות שיחרור שבויינו ככל דרך ובכל מחיר... ●●● והחברים וזכרים את הקונסנזוס הישראלי, המנופה ע"י מיטב פוליטיקאינו ועיתונאינו, תומך ללא סייג בעיקסת ג'יבריל למול התנגדותם של אלה מהימין. מעניין כמה שאריות מאותו הקונסנזוס עדיין תומכים במחבל ההוא, ועוד יותר מעניין, כמה מאלו שכבר מודים היום בטעות ההיא, יישנו בקרוב שוב את דעתם ויתמכו, בעזרת התיקשורת כמוכן, במחלל הבא שמכנים לנו. ●●● יום לאחר ט' באב, לש" מוע את ראש ממשלתנו הערני, שבא לברך את ממצאו, בנין, ליום הולדתו ה-76, מציין בהתרוממות רוח לכתבים את התאריך כ"ראש חודש תמוז", העלה לחברים מחשבות נוגות וררשה עוד דירת ראש ממשלה (מיל). ברחוב צמח. ●●● מוחמד מסראווה, קונסולינו באטלנטה (מיל). הרגיע מעל דפי העתונות בכותרת: "לא בגרתי". החברים שלא הבינו במי לא בגד מוחמד "המתון", אותו מינוי "מב" ריק" של שימרון פרס, נוקקו לכותרת ממשלה (מיל). אה אתה לא רוצה לבגוד בעמך, אתה חייב לבגוד בשליחות, במדינה שאתה מייצג פה". ●●● משום מה התרגשו בארץ מתוצ' אות הסקר שבישר כי 40% מבני הנוער שונאים ערבים. ליתר דיוק ההתרגשות התמקדה ב-40%. החברים התרגשו סקר אחד קטן אצל הערבים, כנראה מיהו מהסוקרים חושש מתוצאה של 100%. ●●● החברים תמהים מרוע טרסקובר עדיין לא הוציא כרוה בנוסח, "אבא מה אתה עשית כשהסור רים השמידו עם בלבנון". ●●● באש"ף הולכים אחר ההצלה ומשיגים את השם של כוח 17 לכוח ח"י. הם למרו מחיים רמון איך מתגברים על בעיות של תדמית. ●●● ציטוט השבוע: עובר צור — מנהל אגף ההינוך של הנוער העובד והלומד מעל דפי העיתון של המדינה: "הקבוץ שלי מלכיה הוקם על חורבות הכפר מלכיה, הדבר אינו מפריע לי לבנות שם את ביתי ולגרל את ילדי". ורווקא אלה מהנוער הכובש והלומד מהווים לא פעם את חוד החנית במתקפות שלוחות הרסן כנגד מתיישבים ביש"ע שלא זכו לשבת על חורבות אף כפר ערבי אחד. ואולי זה מה שאוכל אותם. ●●● אולם חוגים השורפים את ספריו של הרב שטיינזלץ זוכים למלוא הערכה, שיתוף הפעולה ועידוד, כאשר מדובר בקביעת מדיניות יוגית בנושאים הלאומיים. לשמאל ביש" ראל לא מפריעה הופת השחורה המרוחה על ידיהם של שותפיו, העיקר להחזיק ידיים ביחד. אם את הקנאות הרתית הערבית הם אימצו בתרויה והיערכה, מהי כבר קנאות יהודית שולית המופנית כלפי פנים. ●●● התגיגות המאולצות לכבוד ביטולה של הצנזורה דומות לאסגות צהלה ביצע אודהים לאחר הבקעת גול עצמי. הטעות התגלה במהרה, עתה אין שום סיכוי שהקהל הישראלי ימלא אולמות של בימותיהם יוצגו מחזות נפל עמוסות מסרים פוליטיים הבאים ע"ח איכויות תיאטרליות, המספקים את יצריו האפלים ותסכולו של המחזאי וממשת ידיו הטובים ביותר. וכשאין צנזורה בעניין, המעטים שעוד יגיעו, יעדיפו עתה להשקיע כספם בקנובן וסאלח שבתי, על אפס וחמתם של חמשת המבקרים הטובים ביותר. ●●●

החברים של אופירה